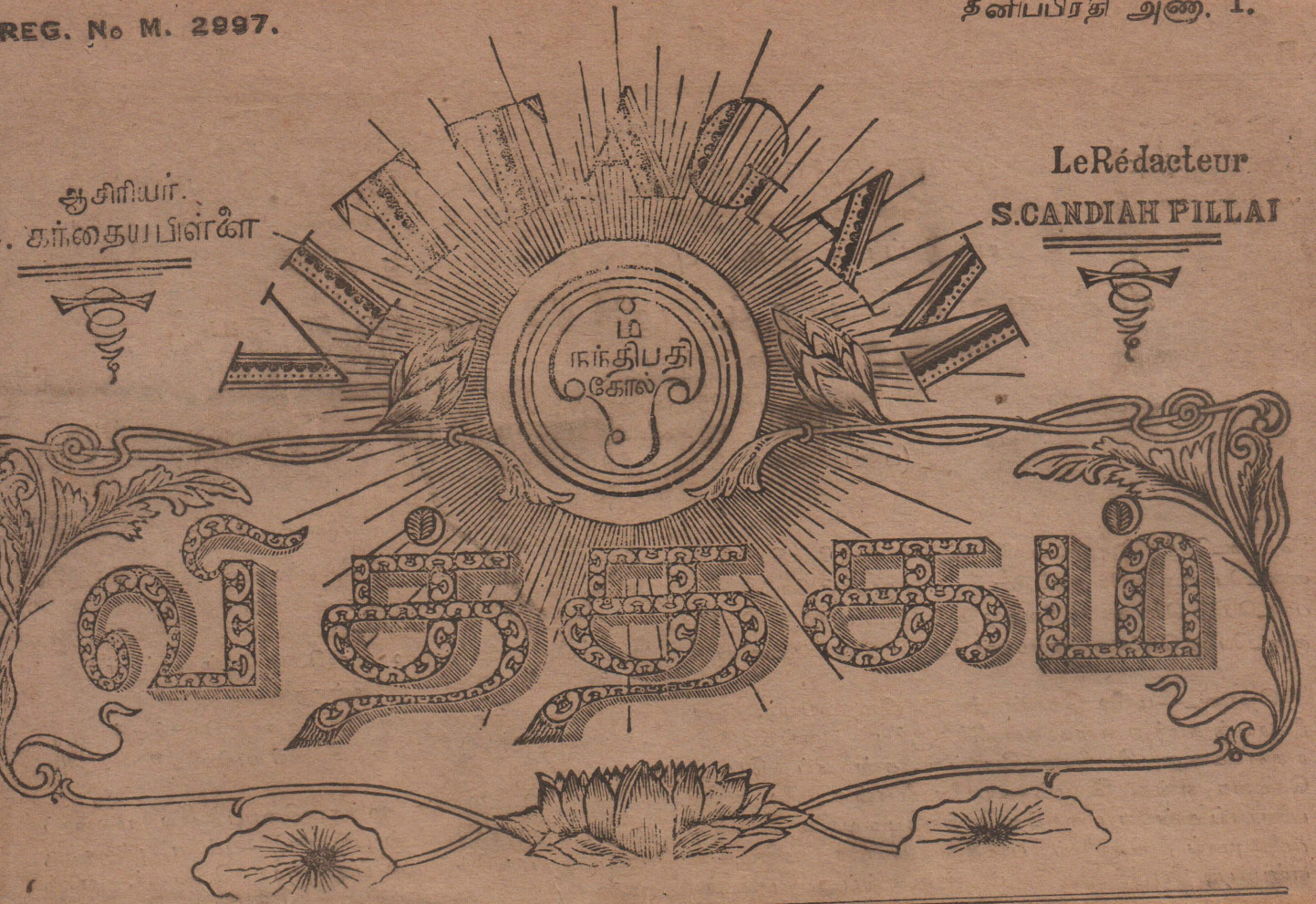

ஆசிரியர்.
கந்தையப்பள்ளி

LeRédacteur
S.CANDIAH PILLAI

ஒரு செந்தமிழ் வாரப் பத்திரிகை.

VOL. III.

புதுவை, தாது ன்ஸ் வைகாசி மீ உகூஉ (11-6-36)

No.26

சுந்தரர் தேவராம்.

அந்த னுள னுன் னடைக்கலம் புகுத அவனைக் காப்பது காரணமாக
வந்த காலன்ற னுருயி ரதனை வவ்வினாய்க் குன்றன் வண்மைகண் டடியேன்
எந்தை நீயேனை நமன் தமர் நலியி லிவன்மற் றென்னடி யானென விலக்குஞ்
சிந்தையால் வந்துன் திருவடி யடைதேன்செழும்பொழிற்றிருப்புன் கூருளானே.

வையக முற்று மாமழை மறந்து வயலில் நீரிலை மாநிலந் தருகோம்
உய்யக் கொள்கமற் றெங்களை யென்ன வொளிகொள் வெண்முகி லாய்ப்பரந்
பெய்யு மாமழைப் பெருவெள்ளந் தவிர்த்துப் பெயர்த்தும் பன்னிரு வேலி [தெங்கும்
செய்கை கண்டுநின் திருவடி யடைந்தேன் செழும்பொழிற்றிருப்புன் கூருளானே. [கொண்டருளுஞ்

**

ஒரு துறைக் கோவை.

**

யாழ்ப்பாணம் புன்னுலைக்கட்டுவன்

வித்துவான் ப்ரம்ம ஸ்ரீ. சி. கணேசையர்
அவர்கள் எழுதியது.

(தொகுதி. 3. 25. வாரத் தொடர்ச்சி)

(பதிப்புரிமை கட்டுரை ஆசிரியர்க்கே உரியது)

“தொடைபெற்ற கொண்டல் பிறையின நீர்சமந் தோதிமத்தி
னடைபெற்ற கன்னிக் கரும்புனை யாய்ரகு நாயகன் வேற்
படைபெற்ற செங்கையும் வேழமு மாய்நிறல் பார்த்துமதிக்க
குடைபெற்ற வெய்யவ வெய்யவன் போர்க்குறி கொண்டனனை.”

தொடை—மாலை. கொண்டலையும் பிறையையும், இள
நீரையுஞ் சமந்து என்க. கன்னிக் கரும்பு—இளங் கரும்பு.
ரகுநாயகனது வேற்படைபோன்ற கண்ணைப் பெற்ற
செங்கை என்க. வேழம்—யானை போன்ற முலை. கரும்
புனையாய் கண்ணை மறைத்த செங்கையும் யானை போன்ற
முலையுமாய் நிற்பதைப் பார்த்து என்னை மனமதன்
எய்யும்படி போர்க்குறி கொண்டான் என்பது பொருள்.
இனி வேற்படை யேந்திய கையும் யானைப் படையுமாய்
நிற்பதைக் கண்டு பகையரசன் எய்யப் போர்க்குறி கொண்
டான் என்பதுத் தோன்ற நின்றது.

“கீதங் குழல்கஞ்சம் வீணை தடாரி கிளந்தபஞ்ச
நாதஞ் சிலம்பிய தேவையர் கோன்ரகு நாதன்வரைக்
காதங் கமழ்குழ லீரென தாவி கலக்கில்வரு
மேதம் பெரிதென்ன வோமறைத் தீரின் றிணைக்கயலே.”

கீதமும், குழலும், கஞ்சமும், வீணையும், தடாரியும்
பஞ்ச நாதம். ஆவி—உயிர். இணைக்கயல்—இரட்டைக்
கயல் போன்ற கண். எமது உயிரைக் கலந்தால் வருகின்ற
துன்பம் பெரிதென்றே இரண்டாகிய கயல் போன்ற
கண்ணை மறைத்தீர் என்பது பொருள். என்னுடைய
குளத்திற் கலந்தால் வருங்குற்றம் பெரிதென்றே இரண்
டாகிய கயலை மறைத்தீர் என்பதுத் தோன்ற நின்றது.

“பண்மூடிய செங் கனியித ஸ்ரீரெழு பாரகந்தன்
னுண்மூடியபுக ழான்றகு நாத னுயர்வரைவாய்க்
கண்மூடியோகிய ய்ப்போல நின்நீரிக் கருத்தினுக்கு
விண்மூடியவரை கைவிடி லேதம் விளைவிக்குமே.”

விண்மூடியவரை—விண்ணை மூடிய மலை போன்ற
தனம். கண்ணை மூடி யோகியரைப் போல நின்றவரை
இக் கருத்துக்குத் தனங்களைக் கைவிட்டால் துன்பந்தரு
மென்பது பொருள். இனி யோகியர் போல நின்ற நீர்

தவஞ் செய்தற்கிடமாகிய மலைபைக் கைவிட்டால்
துன்பந்தரு மென்பதுத் தோன்ற நின்றது.

“மேகந் தருமணி வெண்முத்த ராகியின் மென் லாற்புன்
னாகத் தருகடற் றேவையர் கோன்ரகு நாதன் வெய்யி
லேகந் தருபதின் மூன் றொன்ப தான்மறைத் திங்குசிந்நீ
ராகந் தருகடந்து மொன்பது மேவெளி யாகியதே.”

மணிபாகிய வெண் முத்தராகியைப்போல மலரைப்
புன்னாகந் தருகின்ற கடல். புன்னாகம்—புண்ணை. புண்ணைப்பூ
முத்தப்போறலின் மலர்ப்புன்னாக மென்றார். ஏகம்
முதலா மெழுத்து. அது—அ என்பது பநின்மூன்றா
மெழுத்து—ல் என்பது. எனவே அல் என்ற படி. அல்—
இருள் போன்ற கண். ஒன்பதா மெழுத்து கை. எனவே
கண்ணைக் கையான்மறைத்தீர் என்ற படி. ஐந்தா
மெழுத்து மு. ஒன்பதா மெழுத்து லை. எனவே முலை
என்ற படி.

“பாவாய் நிறைகின்ற செம்பொரு ளோடுந் பைம்பொருளு
நாவாய் தருகடற் றேவையர் கோன்ரகு நாதன்வரைப்
பூவாய் மனுமுறையாலெமை வாழ்ப் புரக்குமிளங்
கோவாயவரை யிறைமறைத் தாலது கொள்கையன்றே.”

பாவாய்—பாவின் கண். செம் பொருளை. நாவை
யுடைய வாய்தரு மெனவும், பைம் பொருளை நாவாய்
தரு மெனவும் கொள்க. நாவாய்—தோணி. இளங்
கோவாயவர்—இளமை யாகிய கண்ணார். இறை—கை.
இளமையாகிய கண்ணை, கை மறைத்தால் அது கொள்
கையாகாது என்பது பொருள். இனி எம்மைக் காக்கும்
இளமையான அரசருக்கு இறைப் பொருளை மறைத்தால்
அது கொள்கையாகாது என்பதுத் தோன்ற நின்றது.
கொள்கை—அங்கோரம்.

“வில்லிளங் காளை மயில்காப்ப மாலை வெகுண்டெழுந்த
சல்லிளங் சேசரி தேவையர் கோன்ரகு நாதன்வரை
வில்லிளங் கோல மணிமுலை சாலவருத்தும்வண்டு
புல்லிளங் காமர் விரிந்தசெங் காந்தட் புதுமலரே.”

உள்நாட்டிற்கு
வருட சந்தா ரூபா 3.

வெளி நாட்டிற்கு
வருட சந்தா ரூபா 4.

ஆசிரியர் :

யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ—ÉGALITÉ—FRATERNITÉ

VITTAGAM

LE REDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது.

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.

குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஜயர் மடத்து வீதி,
நெம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. III.

புதுவை, தாது (ஸ்) வைகாசி மீ ௨௧௨ (11—6—36)

NO. 26.

சுத்தசாதகம்.

அன்னை தன் முலைப்பாலருந்திமேம்பருவ
மகன்றப்பாற்பருவம்வந்ததற்பின்

அன்னை தன் முலைப்பாலருந்தவேண்டிடினு
மம்முலைவற்றியேயிமேம்போல்

பின்னையின்போகம்புசித்திமேம்பருவம்
பெயர்ந்தப்பாற்பருவம்வந்ததற்பின்

பின்னையின்போகம்புசிக்கவேண்டிடினும்
பிராரத்தநிங்கியேயிமோல்.

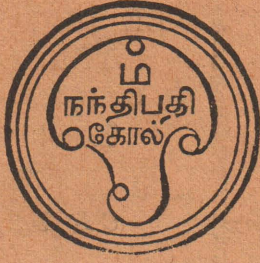
இந்தநல்லொழுங்கின்முன்னிருபதமு
மெய்தியிவ்வசிபதத்தடைந்தால்

பந்தமில்சிவத்தைவடிவோமேடையும
பகுத்தவையொன்றிலொன்றோதுங்கிச்

சந்தநந்தருக்கியசிபதத்தருத்தந்தனைத்
தத்தம்பதத்தினிலோகேக்கும்

அந்தகர்தமக்குமற்றோருக்காவ
மசிபதமுத்தியேகிடையா.

உ
திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருநரிய
ஞாலமுண் டானோடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
முலபண் டாரம் வழங்குகின்
ருள்வந்து முந்தியினே.
[திருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை

தாது (ஸ்) வைகாசி மீ 2 கூஉ

துறவற விழிவு.

யற்கை நெறியாகிய சிற்
றின்ப நுகர்ச்சி என்னும்
சிறு வாழ்வினால் ஆசை
என்னும் காமம் தூய்
மை அடைந்து அடிப்
படையாகி ஆட்சி பெறுதலால்,

சகல போகங்களையும் திரிபின்றி
வழங்கும் உயரிய தடமாகிய காமாட்சி
பீடத்து வதிந்து,

வேண்டிய போகங்களை எல்லாம்
வேண்டியாங்கு எய்தி அவற்றை நிறை
யோடு உண்டு,

துறவறம் என்னும் ஆழியில்
இழிந்து மாயையைத் தூர்து-உடலைத்

தூர்து — துறந்து உண்மைத் துற
விபாய் அறவாழி யந்தணராய் அமல
வடிவமாகிய பிரணவ சரீரம்
பெற்று நித்தியத்துவம் அடைந்த
தத்துவப் பெரியாராகிய எமது
இடைக்காடர் பெருமான்,

சிற்றின்பமே பேரின்மாகித் திரிய
வேண்டும் என்னும் இயற்கை நெறி
பை—வேத உண்மையை அறிபாது
அச் சிற்றின்பத்துக்கு ஆற்றாது
அதனை வெறுத்து ஒருபால் ஒதுங்கு
தலே துறவு எனத் துணிந்து வேடம்
பூண்டு நடித்தும் நிறை முறை யின்றி
ஒழுகியும் சாதலடைந்து கும்பிக்கை
ஆளாகும் உலக மாக்கள்,

உண்மையை உணர்ந்து உய்தி பெறு
வான் திருவளங் கொண்டு திருவாய்
மலர்ந்தருளிய முவடிமுப்பது என்னும்
தெய்வச் செந்தமிழ்த் திருமறையில்,
இன்பக் கூறு என்னும் முதலாம்
அத்தியாயத்துள்ள ஐந்து சூக்தங்
களும் பொருட்கூறு என்னும் இரண்
டாம் அத்தியாயத்துள்ள பத்து
சூக்தங்களும் “வித்தகம்” தொகுதி
3இல் இதன் முன் வெளிவந்த கட்டு
ரைகளால் ஒருவாறு விளக்கிக் கூறப்
பட்டன.

முன்றாவது அத்தியாயம் “அறக்
கூறு” என்பது. இதன்கண் பத்து
சூக்தங்கள் உள்ளன. இவற்றுள் முத
லாம் சூக்த மகுடமாகிய “துறவற
விழிவு” என்பது ஷே சூக்தம்
துதலியவாறு ஈண்டு ஒரு சிறிது விளக்
கமுற உரைக்கப் படும்.

உடலுயிர் களின் தொடர்பை —
அந்நியோநிய சம்பந்தத்தைக் குரு
வருளால் அறிந்த பெரியார் — தத்து
வப் பெரியார் உரிய சாதகங்களால்
அவ் உடலுயிரை மாற்றி — மாற்றிப்
பிறத்தலாகிய துவிசத்துவம் அடைந்து
நித்தியத்துவம் பெற்றனர்.

உடலுயிர்ச் சம்பந்தத்தை அதுபவ
மாக அறிதலே ஒலிவரி வடிவங்களாகிய
மெய் உயிர்களின் தொடர்பையும்
வாய்மையாக அறிதற்குக் காரண
மாகும்.

“சத்தம் பிறந்த இடம் சகல
கலைகளும் பிறக்கும்”

என்றவாறு, ஒலிகட் கெல்லாம்
பிறப்பிடமாகிய நாத பீடத்தை —
வியாப்பியமாகிய மகாரப் பெட்டைப்
அதுபவமாக அறிந்த அகத்தியர்
போன்ற தத்துவப் பெரியாரே விபாக
மாகிய ஒலிவரி வடிவங்கட்கு — தமிழ்
என்னும் பாஷைக்கு ஆதியில் இலக்
கணம் வகுத்தார் ஆவர்.

தமிழ் இலக்கணமே வேதாந்த சித்
தாந்த இலக்கணமும் ஆம்.

இத்தகைய தெய்வீக நூலை அடிப்
படையாகக் கொண்டே தோல்காப்
பியர் போன்ற பெரியார் தமது
அறிவிற்கு ஏற்ப, உலகியலுக்கும்
ஒப்பியவாறு வழி நூல்கள் உருற்றி
வைத்தனர்.

ஒலிவரி வடிவங்கள் இலக்கண நூல்
களில் நான்கு வகையாகப் பிரித்துக்
கூறப் படுகின்றன. அவையாவன:—

உயிர் எழுத்து, மெய் பெழுத்து, உயிர்
மெய் பெழுத்து, ஆயுத எழுத்து (ஆய்கம்)

என்பன ஆம்.

மெய் என்றும் உயிர் என்றும் கூறப்
படுவனவே இயைபு பற்றி ஈண்டு
ஆராய்தற் பாலன ஆம்.

உயிர் மெய் என்றால் என்னை?

தோல்காப்பியம்.

“மெய்யின் வழிய துயிர் தோன்று நிலையே”
(ஷே எழுத்ததிகாரம். சூத்திரம். 18)

என்பது தற்காலம் வழங்கும்
இலக்கண நூல்களுள் மிகப் பழைமை
வாய்ந்த காப்பியமாகிய தோல்காப்
பியம்.

“உயிர் தோன்றும் நிலையே” என
ஆசிரியர் கூறினான் “உயிர் இயங்கும்
நிலையே” எனக் கூறினார் அல்லர்.

“மெய்யின் வழியது” என்றார்.

வழி என்றால் என்னை?

வழி என்றால் மார்க்கம், ஒழுங்கு,
நூல், தன்மை, பெட்டி, இடம் எனப்
பொருள்படும்.

மெய்யின் வழி என்பதற்கு மெய்யின் தன்மை—பெட்டி இடம் எனக் கூறுவதே சண்டுப் பொருத்த முடைத்தாம்.

“உயிர் தோன்றும் நிலையே” என்றார்.

இதனால் உயிர் தன் இருப்பைக் காட்டுதற்கு மெய் இன்றி யமையாத தென்பதும், உயிர் என ஒன்று தோன்றும் பெட்டி — தோன்றும் தன்மை மெய்யின் வழியே—மெய்யின் தன்மையே — மெய்யின் பெட்டி— என்பதும் நன்று பெறப் படுகின்றன.

“அரசன் எவ்வழி குடிகள் அவ்வழி”

எனக் கூறப்படுவது உலகியல் — உலக வழக்கு.

அது போல,

மெய்யின் பெட்டி எதுவோ அப்பெட்டி உடையது உயிர் என்பது பெற்றும்.

மெய்யின் தன்மை எதுவோ அத்தன்மையே உடையது உயிர் என்பது பெற்றும்.

மெய்யின் நிலைமை எதுவோ அந்நிலைமை உடையதே உயிர் என்பது பெற்றும்.

மெய்யின் வழி எதுவோ அவ்வழி உடையதே உயிர் என்பது பெற்றும்.

தொல்காப்பியம்.

தம்மியல் கிளப்பின் எல்லா எழுத்தும் மெய்நிலை மயக்க மானமில்லை.

(ஊ எழுத்து. சூத். 47)

என்பதனாலும் மெய்யின் தன்மை எதுவோ அத்தன்மை உடையதே உயிர் என்பது நன்று வலியுறுதல் காண்க.

மெய் என்றால் என்ன?

மெய் என்றால் சீரம் உடல் உடம்பு (தூல உலகம்) எனப்படும்.

மெய் என்பது பஞ்ச பூதங்களால் ஆயது. பஞ்ச பூதங்களின் பஞ்சீகரணிப்புக்கு ஏற்ப மெய் தோன்று கிறது என்பது.

“நிலம் தீ நீர் வளி விசும்பொடைந்தும் கலந்தமயக்கம் உலகமாதலின்”

என்பது தொல்காப்பியம்.

மெய் தோன்றிய போதே உயிர் என்பது ஒன்று இருக்கின்ற தல்லவோ?

பஞ்ச பெளதிக பஞ்சீகரணிப்பால், பஞ்சப் புலன்களை யுடைய — ஐம் பொறிகளை யுடைய மெய் தோன்றியது எனின், அதனோடு கூடவே பேத மின்றி இயைந்து உயிர் என அழைக்கப் படும் ஒன்று காணப் படுகின்றதே!

அவ் உயிரின் பெட்டி மெய்யின் வழியது என்கின்றனரே ஆகிரியர். இஃதோர் ஜாலமோ?

மெய் உயிர் என்றால், இடமும் அதன் பெட்டிமும் என்று தானே பொருள் படுகின்றது! ஏன்? மெய்யின் வழியது உயிர் வழி என அஃதாவது மெய்யின் தன்மையே உயிரின் தன்மை எனக் கூறப்பட்டதனால் என்க.

இதனால் பெறப்படுவது யாது?

ஐம்புல வேடர் சங்கமாகிய உடல் பொருள் என்பதும், பஞ்ச பூதங்களும் நிறை பேதித்துக் கூடிக் குழைந்து தூலமாதற்குப் பெற்ற நிறை உயிர் என்பதும் ஆம்.

பஞ்ச பூதங்களும் தங்களுக்குள் ஒன்றுக் கொன்று ஏற்றத் தாழ்வான நிறை கொண்டு கூடிக் குழைந்ததனால் ஆக்க முற்ற நிறை ஒன்று உண்டு அல்லவா? அந் நிறையால் தோன்றியது மெய் என்னும் தூலம் அல்லவா?

அந் நிறையே உயிர் என்பது. ஐம்புல வேடர் பொருள்.

அப் பொருளின் — அவ் உடலின் நிறை உயிர் என்பது மறுக்க முடியாதது மன்றி, தொல்காப்பியனார் கூற்றின் உட்கிடக்கையும் அடிப்படை அதுவே என அறிதற் பாற்றும்.

மேலே கூறிய வாற்றால் பஞ்ச பூதங்கள் நிறை பேதித்துக் கூடிக் குழைதலால் உடலுயிராயின என்பது

போதருகின்றது அஃதாவது பெளதிகங்கள் இன்ன இன்ன நிறையோடு பொலிந்தால் உடலுயிர் என அழை யும் என்பது.

ஆகவே மரணம் என்னும் நோயால் பிணிக்கப் பட்ட ஞான்று பஞ்ச பூதங் களும் தங்கள் தங்கள் நிறையால் பேதி க்கப் படுகின்றன — பேதிக்கப் பட்டுக் கலங்குகின்றன.

ஞானசம்பந்தர் தேவாரம்.

“புலனைந்தும்பொறிகலங்கிநெறிமயங்கி அறிவழிந்திட்டு அலமந்தபோதாக.....”

என்றனர் ஞானசம்பந்தர்.

இவ் வேத வாக்கின்படி, உடல் என்னும் மெய்யின் வழி — மெய்யின் நெறி மயங்கிய போது அந் நெறி எனும் வழித் தோன்றலாகிய உயிர் (நிறை) — அறிவு என்னும் உணர்ச்சி மயமான உயிர் கலங்கி மயங்கி அழிந்து படாது வேறு என்னாகும்? இது பற்றி யன்றோ,

திருமந்திரம்.

“உடம்பாழியினுயிராழிவர் திடம்படமெய்க்குஞானஞ்சேரவும்மாட்டார்

(ஊ 3-ம் தந். சீர் சித்தி யுபாயம் செ.)

எனச் சுருதி முழக்குக்கு ஒப்ப அருளிக் கூறினார் அண்ணல் திருமூலர் என அறிதற் பாற்று.

இதனால் உடலுயிர் என்பன முறையே பொருளும் அதன் நிறையும், இடமும் அதனைப் பிரியாத பொருளும் போன்ற நீர்மையனவாம் என்பதும், உடல் இல்லாமல் உயிரில்லை உயிர் இல்லாமல் உடல் இல்லை என்பதும் வெள்ளிடை மலை என விளங்கி நிற்பல் கண்டு கொள்க.

இஃதே போல், நம் உடலகத்து கௌணமாய்ச் சுழன்று ஒலிக்கும் வியாப்பிய மாகிய மகாரத்து நின்று நிறை பிரிந்து வியாபகம் பெற்ற ஒளி

வரி வடிவமான எழுத்துக்களுள்ளும் மெய் யில்லாமல் உயிரில்லை; உயிரில்லாமல் மெய் யில்லை என்பதே இயற்கை முறையாகும் — உண்மையாகும். விவகரிப்பதனால் உயிரும் மெய்யுமென வேறு வேறுகப் பேசப் படுகின்றன.

இவற்றின் திறமெல்லாம் சுண்டு விரிப்பின் மிகப் பரக்கும்.

ஒலி பீடமாகிய மகாரத்து ஒன்றே உயிரும் மெய்யும் ஆக்கமுற்றன என்பதும், மெய்யுயிரினின் அந்நியோந்நிய சம்பந்தமும் “ வித்தகம் ” தொகுதி 2 இல 36, 37 இல் “ உடலுயிர்ச் சம்பந்தம் ” என்னும் கட்டுரையில் விளக்கக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆங்குக் காண்க.

நீர்க் குமிழி நிலைமைத்தாய உடலுயிர் — அழிந்து படும் தன்மைத்தாய உடலுயிர் சாகாத் தன்மையாகிய அழியாத் தன்மை பெறுவது என்றால் இயற்கை என அமைந்த உடலுயிர்களின் பஞ்சீகரண நிறையை மாற்றுவது என்றால் — பஞ்ச பூதங்களுள் ஒவ்வோர் பூதமும் ஒவ்வோர் நிறையாக அவ் ஐந்தும் பேதித்த நிறையால் கூடிக்குழைந்து தூலித்த இவ் உடலுயிரை மாற்றுவது என்றால்,

இப் பூமண்டலத்திலே மாப் பெரிய விஞ்ஞானிகள் எனப் படுவோரது ஆராச்சி முறைகளாற்றான்,

உலகியலுக்கு ஒப்பிய யதிகள், ஞானிகள், யோகிகள், துறவிகள், முனிகள், இருவிகள், பாமஹம்ஸர்கள், சுவாமிகள், தீர்த்தர்கள் என்று இன்றோன்ன திரு நாமங்களைப் புனைந்து கொண்டவரால் அதுட்டிக்கப் படுவன வாய்,

அகிலகய வர்களை மயக்கும்படி அமைந்தனவும் தூலத்தை மிகவருத்தி வாட்டிப்பார்ப்பவர்களுக்கு அவதியுறுவது போலத் தோன்றும்படி செய்யும் நீர்மை யுடைபன வாகிய அஞ்ஞான ஆதிக்கத்தால் முனைத்த சில நடை நொடி தந்திரங்களாற்றான் முடியும் காரியம் ஆகுமா?

இவரெல்லாம் மேலே கூறிய பஞ்ச பூதப் பயில்வாகிய மகத்தாகிய வித்தையின் பெட்பை இனைத்தெனக்

கண்டு உணர்ந்து ஒழுகி உரிய சாதகங்களால் உடலுயிரின் பஞ்சீகரண நிறையை மாற்றி,

அரித்தியத்துவம் அமைப்பெற்ற அவ் உறுப்புக்களை — அங்கங்களை அவைகளின் பூத பஞ்சீகரண நிறை மாற்றத்தால் நித்தியத்துவம் என்னும் அமரத்துவம் வாய்க்கப் பெற்றவைளாக ஆக்கிக் கண்டு உய்வது என்றால்,

இவர் தம் தூல அறிவாற்றலால் — நடை நொடிகளால் — வாய்ப் பேச்சால் ஆகும் காரிய மாகுமா?

உலகியலில் ஞானிகள் துறவிகள் யோகிகள் கடும் தவசிகள் எனப் போற்றப் படுவோர் எல்லாம், இயற்கை நெறியாகிய அருந்தல் பொருந்தல்களின் பெற்றிறை அறியாது தமது சீர்பெளதிக பஞ்சீகரண நிறையை யும் அறியாது,

சருகு காய்கனி கிழங்கு நீர் வாயு மூகலியவற்றை அருந்தியும், பட்டினியாய் வாடோடு கண்மூடி வதிந்தும், காடு மலைகளிலும் பிற இடங்களிலும் பணிமழை வெயில்களில் ஈடுபட்டும் உடலுயிரை வாட்டி வருத்திக் கடும் தவம் உஞற்றுகின்றனரே!

இவர் அடையும் துன்பம் சாமானிய மல்லவே! இவரெல்லாம் உண்மையை அறியாதவர் தாமோ? எனின்

உண்மைக்கும் இவர் தம் நெறியல்லா நெறிகளுக்கும் உள்ள இடையீடு காசிக்கும் கன்னியாகுமரிக்கும் உள்ள இடையீடு போன்றதாம் எனக் கூறுவதும் சாலாது. ஆதலால் மிகமிகப் பெரிது என்றே கூறப்பாற்று. இது பற்றி யன்றோ,

இயற்கை நெறியான வாய்மையான சாதகங்களால் தமது பெளதிக பஞ்சீகரண நிறையை மாற்றி — மாற்றிப் பிறந்து பிணி மூப்புச் சாக்காடுகள் நீங்கி நித்தியத்துவம் பெற்ற தத்துவப் பெரியாரெல்லாம்,

நெறியல்லா நெறிகளைக் கைக் கொண்டு உடலுயிரை வாட்டி வருத்தி இறைவன் அருளைப் பெற முடியாது பரிதாபகரமான சாதலுக்கு ஆளாகும்

அசட்டு யோகிகள் போலித் தவசிகள் நிலைமையை நோக்கிப் பின் வருமாறு அருளிச் செய்வாராயினர்.

திருவாசகம்.

“.....
முறையுளி யொற்றி முயன்மவர்க்கு
[ஓளித்தும்
ஒற்றுமை கொண்டு நோக்கு முள்ளத்து]
உற்றவர் வருந்த உறைப்பவருக்கு
[ஓளித்தும்
மறைத்திற னோக்கி வருத்தினர்க்கு]
[ஓளித்தும்
இத்தந் திரத்திற் காண்டமென் றிருத்
தோர்க்கு]
அத்தந் திரத்தி னவ்வயின் ஓளித்தும்
.....சேண்வயின்
ஐம்புலன் செலவிடெத் தருவரை தொறும்
[போய்த்
துற்றவை துறந்த வெற்றுயி ராக்கை
அருந்த வர்காட்சியுள் தீருந்த ஓளித்தும்
.....”

(ஊ. திருவண்டப்பகுதி)

திருவாய்மொழி.

“ஊன்வாட உண்ணாது யிர்காவலிட்டு
உடலிற் பரியாப்புலனைந்தும் நொந்து
தாம்வாடவாடத் தவஞ்செய்யவேண்டா
.....”

(ஊ. திருமங்கையாழ்வார்)

கந்தரலங்காரம்.

துருத்தியெனும்படி கும்பித்துவாயுவைச்
[சுற்றிமுறிக்கு]
அருத்தியுடம்பை ஓலுக்கில்ள் ஆய்சில
[யோகமெனும்
குருத்தை அறிந்து முகமாறுடைக்குரு
[நாதன் சொன்ன
கருத்தை மனத்திலிருத்து வ்கண்டிர் முத்தி
[கைகண்டதே.

(ஊ. செ. 71)

இவ்வாறு வரும் பிரமாணங்கள் பல. தத்துவப் பெரியார் பாடல்களில் கண்டு தெளிக.

இனி மேலே கூறிய அந்நியோந்நிய சம்பந்த முடைய உடலுயிர் அழிந்து படாது நித்தியத்துவம் பெறுதற் குரிய வாய்மையான துறவு நிலை — உயர் இல்லற வாழ்வின் பயனான துறவு இல்லறத் துறவறம் யாது? எனின், அதனை உணர்த்துதற் கன்றே பின் வரும் பிரமாணம் எழுந்ததென அறிக.

தொல்காப்பியம்.

கற்பியல்.

சூத்திரம். 52.

காமம் சான்ற கடைக்கோட் காலே
எமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்ற மொடு கிழவனுங் கிழக்

[தியும்

சிறந்தது பயிற்றல் சிறந்ததன் பயனே.

[இதன் உண்மைப் பொருள் “வித்தகம் தொகுதி 3 இல. 13 இல் விளக்கமுற உரைக்கப்பட்டது. ஆங்குக் காண்க.]

அழியும் பெற்றியுடைய இவ் உடலுயிருக்கு அழியாத் தன்மையைச் சித்திக்கச் செய்யும் நெறியையும், அவ் அழியாத் தன்மை சித்தித்த ஞானம் இவ் உடலுயிர் என்னாகும் என்பதனையும் சிறிது கூற வல்லாரோ? எனின்,

எமது சிற்றறிவுக்கு எட்டியவரை, எமது இடைக்காடர் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய ஸ்வடி முப்பது என்னும் திவ்ய தமிழ் மறையில் கூறிய நவநறை, வேதாகம புராண இதிகாசங்களில் பொதிந்த மறைந்து கிடக்கும் மறை பொருள்களுக்கு ஒப்பக் கண்டு, சிறிது விளக்கமுற விரித்துரைப்பதே எமக்குக் கடப்பாடும் கழிபேருவகையை அளிக்கும் செயலும் ஆம் என்று கூறுகின்றும்.

ஆதலால் அளவிலாப்புதை பொருள்களாகிய வேதாகமங்களின் அதிகுல்யமான தத்துவங்களை மூவடிகளால் ஆய முப்பது சூத்தங்களால் மிகச் சுருங்க உரைத்து, தானும் மிகச் சிறியதோர் சுவடி எனச் சுருங்கி—குறுகி “ஞான தீபம்” “ஞான போதம்” என்பன போன்ற உந்தமான திருநாமங்களைப் புனைந்து தன் பெருமையையும் பெட்

பையும் அணுவளவும் வெளிகாட்டாது “ஸ்வடி முப்பது” என்னும் ஓர் பொதுப் பெயரால் தன்னைக் குறிக்கும் படி புலவர் பெருந்தகையாரால் அமைக்கப் பட்ட நூலில்,

“இன்பக் கூறு” “பொருட் கூறு” என்னும் இரண்டு அத்தியாயங்களாலும்,

கற்பனை அத்தியாயத்தில் கிழவன் கிழத்தி எனக் குறிக்கப் படும் உடலுயிர் தம் தம் இயக்க நிறையால் சமரசம் பெற்றுழி — உடல் உயிர் என்னும் இருவினை சொரூபங்கள் — இருவினை என்னும் இரண்டு இயக்கங்கள் சம நிறை பெற்றுழி,

அவ் இருவினை எனும் கிழவனும் கிழத்தியும் கெட்டு—செத்து—இறந்து திரிந்தனர் எனவும்,

அவ்வாறு திரிதல் என்னும் மாற்றம் அடைந்ததற்கு இன்றி யமையாச் சாதனம், கிழவனும் கிழத்தியும் ஆண் பெண் எனக் கூடிச் சையோகித்துக் காம இன்பம் துய்த்துத் தூய்மை அடையுமாறு செய்த, களவொழுக்கப் பயில்வாகிய கந்தருவ வழக்கமே எனவும்,

அத்தகைய தூய்மை என்னும் தெளிவடைந்த இடம் — ஏற்றமும் தாழ்வுமான நிறையோடு இயங்கி உடலுயிரைப் பிணமாக்கும் இயல்புடைய இருவினைகளும் சமநிறை பெற்ற இடம்—வியாப்பிய வியாபகம் என்னும் இரு நிலைகளுக்கும் மத்திய கதமான இடம்

நிறை விளங்கும் இடம்—நிறையால் கோல் ஓச்சம் இடம் —

எண்ணம் உதிக்கும் இடம் — உதிக்கும் எண்ணங்கள் அனைத்தும் தங்கள் பூரணப் பெட்போடு நிறைவேறும் இடம் — ஆசை அனைத்தும் பூரணப்படும் இடம்—ஆசை என்னும் காமம் ஆட்சி பெற்று அஃதாவது ஆசை ஆட்சி பெற்று அடிப்படை யாகிச் சகல போகங்களையும் திரிபின்றி வழங்கும் இடம் இதுவே,

அஃதாவது மேலே கூறியவாறு

இருவினை சொரூபமாகிய உடலுயிர் சமம் பெற்ற இடமே எனவும்,

இவ் உயிரிய தடமாகிய பீடம் சித்தியுற்ற ஆங்கு,

கிழவனும் கிழத்தியும் அறம் வளர்க்கும் தம்பதிகள் ஆனார்கள் — அறம் என்னும் ஆழியில் இழிந்தவர்கள் ஆனார்கள்—உடலைத் துறப்பான் அறம் உருற்றும் அடியார் ஆனார்கள்—அசுத்த மாபையைத் துறத்தற் குரிய — துறத்தற் குரிய — ஓச்சதற் குரிய ஆண்மை உடையவர்கள் ஆனார்கள் — மாறிப் பிறந்து மக்கள் ஆனார்கள் எனவும்,

இத்துணை அருமை பெருமை வாய்ந்த மகத்தான நிலைமையை அடைதற்கு இன்றி யமையாச் சாதன மாயது, உலகத்தவரால் மிக்க நிஷேத மெனக் கூறப்பட்டனும்,

அவரால் மிக்க மறைவாக—கடமை என — இயற்கை எனக் கையாளப் படும் காமப் புணர்ச்சியே எனவும் சுருங்கக் கூறி விளக்க வைக்கப்பட்டது என அறிதற் பாற்று.

மேல், அறக்கூறு என்னும் மூன்றாவது அத்தியாயத்தால், ஆசைப் பேறு அடிப்படை யாதலால் வாய்மையான பொருட் பேறு கைவரப் பெற்ற மெய்படியான் அப் பொருட் பேற்றினால் அறம் வளர்க்கும் பெற்றிபை—உடலைத்தார்த்து — துறந்து அமலம் பெறும் பெற்றிபைக் கூறுகின்றார் புலவர் என அறிக.

ஸ்வடி முப்பது

அறக்கூறு. 3.

துறவு விழிவு—சூத்தம். 1.

மெய்யினை யருநெறி மேற்றாய்ப் பைஞ்சில மலைவாய் வயங்கலந் சிழுவரை விலங்கின் பனைத்துணை யாழ்த்துரீ ருடைமையின் [வரையவே

என்பது சூத்தம்.

ஆசை எனும் காமம் ஆட்சி பெற்ற இடமாகிய உயிரிய தடத்தை அடை

ந்த மெய்யடியான் இல்லறத் துறவறம்
என்னும் ஆழியில் இழிந்து முன்னிலை
களை நிறை கண்டு பஞ்சீகாணித்து
மாயையைத் தூக்கும் பெற்றியை
உணர்த்துதல் துதலிற்று இச் சூக்தம்
என்க.

இல்லறத்தின் வேறானது துறவறம்
எனவும், அது தான் அருந்தல்
பொருந்தல்களை ஒழித்து உடலுயிரை
வாட்டி வருத்துதற் குரிய அரிய
நெறிகள் பலவற்றை உடையது என
வும்,

இவ் அரு நெறியானது உலகத்த
வர்க்கு மிக்க தயக்கத்தை அளிப்பது
எனவும்,

ஐவகை வேட்கையை அடக்குவதில்
அணுவளவு தவறினும் அத் தவற்றின்
கட்பட்டாரைப் பனை அளவு தாழ்
த்திக் கீழ் நிலையில் புகச்செய்வது
எனவும்,

அதுட்டித்தற்கு அருமை காட்டி
இழிவு கூறிய படியாம் என உலகிய
லுக்கு ஒப்பிய படிப்பாளிகள் பொருள்
காணும்படியும்,

உண்மையை நாடும் ஆற்ற லுடை
யார் குரவருளால் அதனை உணர்ந்து
உய்தி யடையும் படியும் அமைக்கப்
பட்டது இச் சூக்தம் என அறிக.

இத்தகைய உலகியலுக்கு ஒப்பிய
போலித் துறவால் அசேதனத்துவம்
அடைதலே யன்றி இறைவன் அருள்
பெற்று வாய்மையான புருஷார்த்
தங்களை — வீடு பேற்றை அடைய
முடியாது என்பது நித்தியத்துவம்
பெற முடியாது என்பது பிரபல
சுருதிப் பிரமாணங்களோடு மேலே
விளக்கிக் கூறப்பட்டது.

மேல் இச் சூக்தத்தின் உண்மைப்
பொருள் ஒரு சிறிது கூறப்படும்.

1

மேய் இனை அரு நெறி மேற்றாய்

2

பைஞ்சீலம் மலையாய் வயங்கலின்

3

சிறுவரை விலங்கின் பனைத்துணை
ஆழ்த்து நீர் உடைமையின் வரைபவே

அ

நிறை முறைபான களவொழுக்கப்
பயில்வானது சரீரமாகிய மாயையைத்
தூர்ப்பதற்கு உரிய சாதகமாய், நெருப்
பாற்றை மயிர்ப் பாலத்தால் கடத்தற்
கண் எத்துணைப் பேராபத்தும் பெருஞ்
சீர்த்தியும் உளவாகுமோ அத்துணைப்
பேராபத்தையும் பெருஞ் சீர்த்தி
யையும் அளிக்கும் பெற்றி யுடைய
அரு நெறியை உடைய தென்பது.

ஆ

இத்தகைய பயில்வுகளால் சீரும்
சிறப்பும் வாய்ந்த நிலைமையை அடை
ந்த உடலுயிரின் பேராற்றலைக் கண்ட
உலக மாக்கள் பிரமை அடைகின்றனர்
— அடைந்து மாழ்கின்றனர் என்பது.

இ

பக்குவம் அடைந்து பயிலும்
மாணவன் மேலே கூறிய பயில்வுகளில்
அணுவளவு தவறினும் அவனைத் தலை
கீழாகத் தள்ளிவிடும் என்பது.

இன்ன நீர்மை வாய்ந்த அரு
நெறியே யாயினும், வீடு பேற்றை
விழைபவன் துறவறம் என்னும் கட
லில் இழிந்தே தீர வேண்டியவன்
ஆதலால், பக்குவ சீவர் இதனைக் கைக்
கொண்டனர் — கைக்கொள்வர்
என்பதாம்.

“மேய் இனை அரு நெறி மேற்று ஆய்”

காமமே உலகத்தை அழிக்கவும்
ஆக்கவும் வல்லது. அதனைச் சர்வ
சாதாரணமாகத் தீவினைப் பயனில்
கையாளும் உலகம் — உலக மாக்கள்
அழிந்து படுதல் திண்ணம்—கண்கூடு.

நெருப்பாற்றைக் கடப்பதற்கு மயி
ர்ப் பாலம் கட்டி அப் பாலத்தின்
வழியாக அந் நெருப் பாற்றைக்
கடப்ப தென்பது எத்துணை அரிய
பெரிய வல்லபத்தையும் ஆண்மை
யையும் வீரத்தையும் வெள்ளிடை

என— அங்கை ஆமலகம் என விளக்கிக்
காட்டுகின்றதோ,

அத்துணைச் சிறப்பும் சீர்த்தியும்
அதற்கு ஒப்பான பேராபத்தும் உடை
யது களவொழுக்கப் பயில்வு என
அறிதற் பாற்று.

இது பற்றியே இப் பயில்வாகிய
ஒழுக்கம்

“அருநெறி”

எனப்பட்டது.

கல் என்னும் பஞ்ச தருவை —
அசுத்த சரீரத்தை அக்கினியில்
இட்டுச் சூடவேண்டும். அவ் அக்கினி
எங்குளதோ? எனின், தன்னிலையிலும்
முன்னிலையிலும் உண்டு என்ப.

இவ்வாறு சடுவதைத் தான்—கல்லை
அவியாகக் கொடுத்தலைத்தான் கல் +
அவி—கலவி என்பது. இதுவே பஞ்சம
ஆகுதி எனப்படுவது.

“உபஸ்த துவார கோளகத்தை அடைந்து
வீரியத்தோடு கூடிய உபஸ்த இந்திரியம்
வெளிப்பட்டது”

எனவும், அதுவே

“பஞ்சம ஆகுதியின் சாதனமாம்”

எனவும் ஐதரேயம் முறையிடுகின்ற
தன் உண்மையும் இதுவே ஆம். மிகக்
கடினமான சாதகம் இது. (“அரு
நெறி”)

இதனைச் சரியாக உணராவிடின்,
காம வெறி கொண்டு நிறை முறை
யன்றி ஒழுக்கிச் சாதலடைவர் உலகோர்.

பாழ் கடத்தல்—பாழைக் கடத்தல்
என்பதும் இதுவே. ஆலகாலம் என்னும்
நஞ்சை உண்ப தென்பதும் இதுவே.
ஆகமங்களில் கூறப்பட்ட “மருத
திஷை” என்பதன் உண்மையும் இது
வே. அசுத்த தருக்கள் மருத மடைந்து
—சாகாமல் செத்து—நீறி மாறு இடம்
இதுவே.

இவ்வாறு சரீரம் (உடலுயிர்)
சாதலுரசு சாதலடைதற்கு ஏற்ற
அரிய பெரிய சாதகம் என்பதும்,

இசனூற்றுன் காமம் ஆட்சி பெற்று — காமத்தை வென்று துறவற ஆழியில் இறங்க முடியும்—இழிய முடியும் — சரீரமாகிய மாயையைத் துறக்க — துறக்க—ஒச்ச முடியும் என்பதும் போதாவே “மெய் இனை அருநேறி மேற்று ஆய்”

என்று கூறப்பட்டது. மெய்—சரீரம். இனைதல்—வருந்துதல் — சாதலுறுச் சாதலடைதல்—அசுத்த நிறை நீங்கு தல்—கள்ளப் புலக் குரம்பைக் கட்டு அறுதல் என்பது.

“பைஞ்சில மலைவாய் வயங்கலின்”

பைந்நிலம் பைஞ்சிலம் என்று ஆயிற்று. நயம் ஞயம் என்று அயது போல. இதனைப்போலி என்பர் இலக்கண நூலார். பை+நிலம் பசிய நிலம்—உலகம்—உலகோர்.

உலக மாக்கள் சிற்றின்பம் என்னும் மாயா போகமாகிய புணர்ச்சியை அசுத்த மாயை வயத்தராய் நிறை மாறி—நிறை மீறி சர்வ சாதாரணமாக இதுவே மா இன்பம் எனத் துணிந்து வெறும் வினையாட்டு லீலையாகச் சுவாஸ்களைப் போல மதி மயங்கிக் கையாண்டு மாண்டு போகின்றவர்கள் ஆதலால்,

இம் மகத்தான—போற்றற் கரிய — போற்றற் குரிய பயில்வின் மாட்டு அவர்கள் கொள்ளும் அலட்சியத்தால் — தடித்த அஞ்ஞானத்தால் ஆய தீவினைப் பயனால் இவ்வினை விழைச்சின் பெட்டை ஓரார்—நிறை முறையோடு பயின்றழி இதுவே பேரின்பமாகித் திரியும் என்னும் உண்மையை ஒரு சிறிதும் அறியார் என்க.

இத்துணைச் சீரும் சிறப்பும் சீர்த்தியும் வழங்கும் இந் நிலைமையை அடைந்த உடலுயிரின் பேராற்றலைக் கண்ட உலகம்—உலக மாக்கள் பிரமை அடைகின்றார்கள் ஆதலால்,

தங்களால் துச்சமென — நிஷேதமென — கேவலமெனக் கருதப்பட்டு அலகதியம் செய்யப் பட்டதற்கு மாறாக — முற்றும் முரணாக, எதிர் பாராத—எண்ணுதற் கரிய—கனவிலும் நினைத்தற் கரிய பேராற்றல்களைக் கண்கூடாக—பிரத்தியட்சமாகக் காண்கின்றார்கள் ஆதலால்,

சொல்லொணுத் தயக்கத்தில் ஆழ்கின்றனர்; ஆழ்ந்து மலைக்கின்றனர்; மலைத்து மாழ்கின்றனர்; தங்கள் இன்மையால் ஆய படிற் ரொழுக்கத்தால் தங்கள் அகத்தே பூதங்கள் ஐந்தும் நகுவதைக் கண்டு நாணுகின்றார்கள் என்க. இது பற்றியே,

“பைஞ்சில மலைவாய் வயங்கலின்”

என்று கூறப்பட்டது.

“சிறுவரை விலங்கின் பனைத்துணை ஆழ்த்து நீர் உடைமையின்”

மேலே கூறியவாறு பிரமை அடைந்து நிற்பினும், உலக மாக்கள் இவ் அறத்தாற்றைக் கைக் கொள்வரோ? எனின்,

அம்மம்ம! அம்மம்ம! அளவிறந்த பிறவிகளில் உஞற்றிய நல்வினைப் பயன் திரண்டு உருண்டு உருவாகி வந்தாலன்றி, தமோ குண வடிவங்களாகிய அகிலக் கயவர்களால் இவ் அரிய பெரிய பயில்வு தழுவப்பட ஆமோ?

பக்குவம் அடைந்து பயிலும் மாணவனே இம்மி யளவு நிறை தவறினும் அண்டாண்ட சராசரங்களையும் ஆட்டி அலைக்கும் கால சக்கரசு சுழற்சியில் சிக்குண்டு அதனால் அடையும் மிகக் கேவலமான அவரோகண நிலைமையை உணர முடியாதவன் என்றால்,

ஏனைய எம்போலிய பாமர முட்டை மதியினர் அதனை எண்ணவும் வல்லுநரோ? நினைக்கவும் அருகரோ? இது பற்றியே,

“சிறுவரை விலங்கின் பனைத்துணை ஆழ்த்து நீர் உடைமையின்”

என்று கூறப்பட்டது.

[சிறுவரை — இலேசம் — லும்மி யளவு. விலங்குதல் — தவறுதல். நீர் — நீர்மை, தன்மை]

ஆதலால், குருவருளால் பெறப்படும் நிறை முறையான களவொழுக்கப் பயில்வால் காமம் ஆட்சி பெற்ற இடமாகிய—காமத்தை வென்ற இடமாகிய — ஆசைப் பேறு அடிப்

படையாகப் பெற்ற மேலே கூறிய தடத்தை அடையப் பெற்றவனே

துறக்கப் படாத உடலைத் துறந்தவன் — துறக்கப் படாத பொய்யை—மாயையைத் துறந்தவன் — ஐம்புல வேடர்களாகிய ஐம்புலன்களையும் செற்றவன் — ஐம்புலன்களையும் அடிமை கொண்டு மாற்றிப் பிறந்தவன் — துவிசத்துவம் அடைந்தவன் என்க.

இவனே தடித்த தூலத்தை அணு அணுவாக நைய வைத்து — மெய் எனப் படும் சரீரத்தை இனைய வைத்து (“மெய் இனை”) அவம் ஏற்றினவன் — பாழ் ஏற்றினவன்—பாழ் ஏற்றுதற் குரிய மகத்தான நெறியில் நின்று ஒழுகினவன் — துறவறம் என்னும் ஆழியில் இழிந்தவன் என்க.

“துறவற இழிவு”

என்பதனால் எமது புவவர் பெருமான் புலப்பட வைத்த உண்மைப் பொருள் இதுவே என அறிக. இழிதல் — இறங்குதல்.

காமம் ஆட்சி பெற்ற இடமாகிய தடத்தை அடைந்தவனே துறவறம் என்னும் கடலில் நீந்த அறிந்தவன் — நீந்த வல்லவன் ஆதலால், அதனுள் இழிவதைக் கடமை எனக் கொண்டவன் என்க; இழிந்தே தீர வேண்டியவன் என்க; இழிவு செய்தவன் — இழிந்தவன் எனினும் ஆம்.

ஆதலால் வீடு பேற்றினை விழைந்தோர்—விழைந்து உரிய சாதகங்களால் அமல முத்த படியை அடையப் பெற்றோர் அத் துறவற இழிவைக் கைக் கொண்டனர் — கைக் கொள்வர் — கைக்கொண்டே ஆக வேண்டும் என்பாராய்,

“வரைபவே”

என்று சூக்தத்துக்கு முற்றுத் தந்தனர் புலவர் என அறிதற் பாற்று.

உடம்பைத் துறத்தல் என்றால் என்ன? எனின், சிறிது கூறுதும்:—

அதுதான் சரீரத்துள்ள அசுத்தத்தை — அசுத்த நிறைபைத் துறத்தல் — ஒச்சுதல் — நீக்குதல் என்பது.

துறத்தல் துரத்தல் என்பன ஒன்றே. இதனை ரகர நகர ஒற்றுமை என்பர். ரகர மெல்லினம் வல்லினமாய் வழங்குதலும் இயற்கை முறை என்றே கொள்ளற்பாற்று.

அப்பர் தேவாரம்.

துறக்கப்படாத உடலை நீறுநீறு வெந்து துவ [ரோ (டு)

இறப்பினிந்தாலிருவிசம்பேறுவனேறி [வந்து
பிறப்பன்பிறந்தாற்பிறையணிவார்சடைப் [பிஞ்சுகன்பேர்
மறப்பன்கொலோ என்றென்உள்என் [கிடந்துமறுகிடமே.

(ஊ. தனித்திருவிருத்தம் பா 8.)

ஆசைப் பேறு அடிப்படையாகப் பெற்ற தடத்தை அடைந்தவன் தனது சரீர பஞ்சிகரண நிறையை — தனது மாத்திரையை — தன் மாத்திரையை அறிந்தவன் ஆதலால், இனமான — ஏற்ற முன்னிலைப் பொருள்களை வேண்டியவாறு கண்டு நிறையோடு உண்டு இச் சரீரத்துள்ள அசுத்த நிறையைத் தூக்க — துறக்க வல்லவன் ஆவன். இத்தகைய அரிய பெரிய அறத்தாற்றில் ஈடுபட்டு அமலப்படியேற்றம் பெறுதலை “துறவுற இழிவு” என்பது — துறவுறம் என்னும் சாகரத்தில் இழிதல் என — இழிந்து நீந்துதல் எனக் கற்பனையாகக் கூறப்பட்டதென்பது.

இல் என்னும் சரீரம் அருது — அழியாது இருப்பதற்கு ஏற்ற பயில்வே — ஒழுக்கம் இல்லறம் எனப்படுவது இல் என்பது சரீரம். அதன் அசைவே அறம். இல் அருது இருப்பதற் குரிய பயில்வே இல்லறம் என்பது. இப்பயில் வால் உடலுயிர் இயக்கம் சமம் பெற்ற இடமாகிய தடத்தை அடைந்த பின் அச்சரீரத்தை — மாயையை — காய மாயத்தை — அசுத்த நிறையை உரிய சாதகங்களால் துரத்தலே-கழித்தலே துறவுறம் என்பது

காய மாயம் கழிக்கப் படவேண்டும் — உடல் தூக்கப் படவேண்டும் — துறக்கப் படவேண்டும் என்னும் இவ் உண்மையையே “துறவு என்னும் அதிகாரத்தில் பின் வரும் செய்ய

ளால் கூறி ருளிநூர் எமது பொய்யில் புலவரும்.

குறள்.

மற்றுந் தொடர்பா டெவன்கொல் பிறப் [பறுக்க
லுற்றுந் குடம்பு மிகை.

(ஊ. 35ம் அதி துறவு செ 5)

செனன மரணப் பிழையை நீக்கி வீடு பெறச் சமைந்தார்க்கு அசுத்த ததுவாகிய மருளுடம்பு தூக்கப் பட வேண்டிய தாகும் — ஒழிக்கப் பட வேண்டிய தாகும். அஃதாவது மாற்றப் படவேண்டிய தாகும். அங்ஙனமாகும் போது அசுத்தமான மாயா சம்பந்தமான பிற தொடர்புகள் அவர் தமக்கு உளவாதல் எங்ஙனம் என்பது இதன் பொருளாகும். அசுத்தமான தொடர்புகள் மருளுடம்புக்கே உரியன ஆம். தன்னிலையாகிய மருளுடம்பு தூக்கப்படவே — மாற்ற மடையவே முன்னிலையாகிய மற்றைய தொடர்புகளும் தூக்கப் படும் — மாற்ற மடையும் என்பது கருத்து. மாற்றிப் பிறந்த மெய்யடியார்க்கு முன்னிலையாகிய பிரபஞ்சம் சிவ லோகமாக மாற்ற மடைதலால் அசுத்த மாயா சம்பந்தமான புனி வாழ்க்கை இல்லையாகும். பின் வரும் பிரபல சருதிப் பிரமாணமும் இவ் உண்மையையே உணர்த்த எழுந்த தாகும்.

அப்பர் தேவாரம்

நீற்றினுனிமிர்புனசடையான்விடை
யேற்றினுமையானுடையான்புலன்
மாற்றினுன்மயிலாடுதுறையென்று
போற்றுவார்க்குமுண்டோபுவி
வாழ்க்கையே.
(ஊ. திரு மயிலாடு துறை திருக்குறள்
[தொகை செ. 7])

கந்தரந்தாதி

தினவேத்தியன்புசெய்வேந்தன்பதாம்புயத் [திப்பத்திபுந்
தினவேத்தியமுசந்தேற்றினர்மாற்றினர் [பாற்றினர்நீத்

தினவேத்தியர்நெறிசெல்லாதவித்தியத் [தித்தியினத்
தினவேத்தியங்குயிர் கூற்றினிலாசிகிடுஞ்சியு [டம்பே.

(ஊ. செ. 18)

[வள்ளி நாயகி விரும்பிய கந்தசுவாமியினது திருவடித் தாமரையில் அன்பையும் அறிவையும் செலுத்தினவர்கள் பருந்துக்குந் தீக்கு மிரையாய் நெறியொழி ஐம்புல துகர்ச்சியை யுடைய மலபாண்டமும் பிராணன் விட்டுப் பிரிந்தால் நாறிப்போவதுமாகிய உடம்பை மாற்றி விடுவார்கள்.....]

திகைப்படங்க்புயந்தந்தருளானென்படிந் [கணிய
திகைப்படங்கத்தமையார்செந்திலாரென்ப [டென்னனுய
திகைப்படங்க்புகல்சேயெனபன்கண்ணி [கண்ணீர்தரவி
திகைப்படங்கத்தமையாதெமையாட் [கொளுஞ்சீகரமே.

(ஊ. செ 65)

[விதி, கைப்படு, அங்கத்து, அமையாது, யெமையாட்கொள்.]

இத்தகைய துவிஜத்தவம் அடைதலே அழியும் தன்மைத்தாயுடலுபிர் அழியாத் தன்மை பெறுதலும் வாய்மையான புருஷார்த்தங்களை அடைதலே — வீடு பேறடைதலே அதன்பயனும் ஆம் என்பதே இடைக்காடர் போன்ற தத்துவப் பெரியார் துணிபும், வேத வுண்மையும் ஆம் என்பது நன்று கடைப் பிடிக்க.

இதுகாறும் கூறியவைகளால் முவடி முப்பது என்னும் அரிய பெரிய தமிழ் மறையில் “அறக் கூறு” என்னும் மூன்றாம் அத்தியாயத்தில் முதலாவது குத்த மகுட மாகிய “துவற விழிவு” என்பதன் பண்பும் பயனும் ஷே சூக்தம் துதலிய வாற்றான் ஒருவாறு உணரத்தகும்.

சபம்

இளங் காளை—இலக்குவன். மான்—மாரீசனாகிய மான். மயில்—மயின் போன்ற சிதை. கேசரி சிங்கம் போன்ற இராபன். முலை விளி. முலையே வண்டு போலும் கண்ணை முடிய, இனைய அழகு விரிந்த செங்காந்தள் மலர் போலும் கைகள் எம்மை மிக வருத்து கின்றன; ஆதலால் அதனை மூடாதே என்ற படி. இனி வண்டைக் கொண்ட செங்காந்தட்டி மிக வருத்து மென்பதுந் தோன்ற நின்றது.

‘கல்லொன் றிரண்டிள நீர்தாங்கி முன்வரக் கண்டுமுனி சொல்லென்று நின்ற ரகுநாதன் தேவைச் சுரும்பின்மணி வல்லொன்று வாணுத வீர்செப்பி னூடத்த மேவுமல்லா வல்லொன்று நீலக் கடலாடு சேர்ப்ப தறிவின்மையே.’

கல்—கல்லான அகலிகை. சொல்—முன்னிலை வினை முற்று. ஆய் விசுதி சூன்றிநின்றது. செப்பு—செப்புப் போன்ற முலை. அத்தம்—கை. கடல்—கடல் போன்ற கண். துதலீர்! முலை மேல் கைபொருந்து மல்லாமல், கடல் போன்ற கண்ணிற் சேர்ப்பது அறிவின்மை என்பது பொருள். இனிப் பொன்னைச் செப்பின் கண் வைத்துப் பாராட்டுவதன்றி, கடலின் கண் சேர்ப்பது அறிவின்மை யென்பதுந் தோன்ற நின்றது. அத்தம்—பொன்.

‘பண்ணர்குலைக் கனிவாய் சிவந்த பசங்கிளியீர் நண்ணர் சமரிற் புலிதள வாய்ரகு நாதன்வரைக் கண்ணா ரிணைக்கயன் மங்கலமாமெனக் கைக்கொண்டீர் தண்ணர் தள மணிக்கும்ப நீக்குத றக்கதன்றே.’

இணைக்கயல்—இரட்டைக் கயல் போலும் கண்ணெ வையும், இரட்டைக் கயலெனவும் பொருள் படும். கும்பம்—குடம் போன்ற தன மெனவும் குட மெனவும் பொருள் படும். கிளியீர்! கண்ணைக் கையான் மறைத்த நீர் முலையை மறையாமல் விடுவது தக்க தன்று என்பது பொருள்.

புத்தக மதிப்புரை.

இந்து நேசன் வருஷ அநுபந்தம்.

சென்னை மாநகரில் ப்ரமபுரீ அநந்தையர் அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவரும் “இந்து நேசன்” என்னும் வாரத்தாளின் 1935 ஆண்டுக் குரிய விசேஷ அநுபந்த மாய் அமைந்த புத்தகம் பிரதி ஒன்று கிடைக்கப் பெற்றனம். 100 பக்கங்கள் உடையதாய் உருவத்தால் பெரிய தாய் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பண்டிதர் பலரால் வரையப் பட்ட அரிய கட்டுரைகளையும், கட்டுரை ஆசிரியர் உருவப் படங்களையும், படிப்பு முதலியவற்றால் கீர்த்திப் பிரபல்லியம் படைத்த பிறர் சிலர் உருவப் படங்களையும், தற்காலம் தென்னிந்தியாவில் உள்ள பிரசித்தி பெற்ற சங்கீத விற்பன்னர் உருவப்படங்களையும் உலகோர் பிரமையடைதற் குரிய வேடங்களோடு மிளிரும் சாமிமார் சிலருடைய விநோதகரமான உருவப் படங்களையும் உள்ளுறை யாகக் கொண்டு விளங்கும் இவ் அநுபந்த நூல் வாசகர்

இனி இரட்டைக் கயலை மங்கல மென்று கையிற் கொண்ட நீர் பூரண குட்பத்தைக் கைக் கொள்ளாது விடுதல் தக்க தன்று என்பதுந் தோன்ற நின்றது.

“சந்தேறிய தடஞ் சாரலி லாயிரர் தண்மதிபோ னந்தேறிய கந்த மாதனத் தான்ரகு நாதன் வரைக் கொந்தே றியமலர் வாள் புனத் தீர்மத குஞ்சரந்தேன் வந்தேறிய மொழி யீர்புனை வீர்செங்கை மாமலரே.”

கொந்தேறிய மலர் வாள் புனைந்தீர்—பூங்கொத் தின் கணுள்ள காந்தண் மலர் போலும் கையை வாள் போலும் கண்ணிற் புனைந்தீர். செங்கை மாமலர்—செங்கை யாகிய மா மலர். மத குஞ்சரம்—மதத்தை யுடைய யானை போலும் தனம். மொழியீர் வாள் போலும் கண்ணை மலர் போலும் கையால் மறைத்தீர்; அக்கை மலரால் தனங்களை மறைப்பிராக என்பது பொருள். இனி மலரை வாளிற் புனைந்தீர், அதனை விடிக் கையிலுள்ள அம்மலரை யானையிற் புனைவீர் என்பதுந் தோன்ற நின்றது.

“கார்பூத்த புன்னை வெள்ளோதிமஞ் சீதரன் வைவளைபோ லேர்பூத்த தேவையர் கோன்ரகு நாயக னேமவெம்பில் வார்பூத்த பூண்முலை யீரறிந் தாய்ந்து மண்ப்பகற்கோ தார்பூத்த செங்கையி லேந்திரின் றீரின்ப சாகரமே.”

வெள்ளோதிமம்—வெள்ளையாகிய அன்னம். கரிய புன்னை மரக் கொம்பிலிருக்கு மன்னம், விஷ்ணுவின் கையிலிருக்கும் சங்குபோல் அழகு பொலிந்த தேவை யென்க. சாகரம்—கடல். ஆகுபெயராய்க் கண்ணை யுணர்த் திற்று. முலையீர்! இன்பத்தைத் தருங் கடலைக் கையால் மறைத்து நின்றீர்; சிந்தித்து ஆராய்ந்து கூடுதற்கோ என்பது பொருள். இனி இன்பமாகிய கடலைக் கையி லேந்தியது பிரத்தியட்சத்தில் அதனைப் பார்த்தறிந்து ஆராய்ந்து கூடுதற்கோ என்பதுந் தோன்ற நின்றது.

(தொடருள்.)

களுக்கு மிக்க உவகையை ஊட்டும் என்பது மிகையன்று

ஆங்கிலத்தில் வரையப்பட்ட கட்டுரைகள் சன சமூக சீர்த்திருத்தத்துக் குரிய நல்லுபதேசமாய் அமைந்துள்ளன. தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ள முத்துத்தாண்டவர் சரித்திரம் படிப்போர்க்குப் பத்திமையை விளைத்து மணி வாசகர் போலச் சிதம்பர நடராஜ சந்திதாந்தில் முத்துத்தாண்டவர் அமல வடிவோடு மறைந்தனர் என்னும் உண்மையைத் தற்கால உலகத்தவர்க்கு வற்புறத் தெரி விக்கின்றது.

“காதலர்களின் சந்திப்பு” என்னும் அரிய தமிழ்க் கட்டுரைபானது கம்பர் கவிநயத்தை—கம்ப சித்திரத்தை அங்கை ஆமலகமென நன்று தெரித்துப் படிப்போர்க்கு மிக்க இன்பத்தை ஊட்டுகின்றது.

கதா ரூபமான—நவீனகமான ஏனைப கட்டுரைகளும் உலகியலுக்கு ஏற்ற நீதிகளைப் சற்பனைகள் வாயிலாக நவரஸம் ததும்ப உரைத்துப் படிப்போர்க்கு மிக்க மகிழ்ச்சி

திருவாசக உண்மை

யாழ்ப்பாணம், தென்கோவை தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஸ்ரீமாந் ச. கந்தையபிள்ளை

(வித்தகம் பேராசியர்)

அவர்கால் எழுதப்பட்டது.

கடவுள் தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதி அகில ஜீவர்கள் உய்யும் பொருட்டு உதவி யருளியதும், மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்ததும் தெய்வத் தமிழ் வேதமுமாகிய திருவாசகத் தின் உண்மைக் கருத்துக்களை நன்கு விளக்கி வசன நடையில் எழுதப்பட்டது. வேண்டுவோர் 0—2—9 அணு தபால் முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்

புதுவை.

TOWARDS TRANSCENDENCE.

Vedanta Kesari Madras, Writes:—

“The book speaks of undiscovered possibilities hidden in the deeper reaches of the mind which could be brought into the conscious plane by a process of Transcendence of the various lower planes by which man becomes the superman possessed of great psychic powers, and later emerges with a still higher order of consciousness, as a Divine Personality.”

Price As. 12.

Nandhi Publishing House.
PONDICHERRY.

இதும்!

இதும்!!

சுத்த சாதகம்

வேண்டுவோர் தபால் முத்திரை செலவுக்கு உரிய சதம் அல்லது 1 அணு ஸ்டாம்பு அனுப்பி பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்.

புதுவை.

சுயை விளைக்கின்றன. இவ்வுதபந்தப்பிரதியில் யாவர்க்கும் மகிழ்ச்சியைப் பெற முடியும். காணப்படும் விசேடம் ஒன்று உளது. அஃது என்ன? எனின், அதுதான் இந்திய தேசத்துக்குரிய பூமி சாத்திரப் படங்கள் வரையப் பட்டிருப்பதே ஆம். ஜில்லாக்கள் தாலுக்காக்களாகப் பிரித்து வேறுவேறு படங்களாக அமைத்து அவ்வவற்றில் உள்ள பட்டினங்கள் புகைவண்டி நிலையங்கள் பாடல் பெற்ற சுவஸ்தலங்கள் விஷ்ணுஸ்தலங்கள் சுப்பிரமணியஸ்தலங்கள் முதலியனவும், ஆறுகள் விசேட தீர்த்தங்கள் முதலியனவும் யாவரும் எளிதின்

அறிந்து கொள்ளும்படி அடையாளக் குறிப்புக்களோடு காட்டப்பட்டிருப்பது பொதுவாகத் தமிழகத்தவர்க்கும் சிறப்பாகப் பாடசாலை மாணவர்க்கும் பெரு விருந்தாகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இத்தகைய அரிய அதுபந்த நூலை வெளியிட்ட “இந்த நேசன்” ஆசிரியர் அவர்கள் அறிவின் பரப்பும் பரோகாரப் பண்பும் போற்றப் பாலனவே ஆம்.

இதன் விலை ரூபா ஒன்று தான். இந்நூல் சென்னை ஜிபார்ஜ் டவுன் ஆர்மீனியன் தெரு 65வது இலக்க முடைய “இந்த நேசன்” ஆபீஸில் பெறப் பாலது (பர்)

Imprimerie “VITTAGAM” -- Pondichéry.

Le Directeur-Gérant. R. Nagarattinam.